

Arrest

nr. 70 118 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MARTENS, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Priština (Kosovo) en bezit u de Servische nationaliteit. U en uw vader hadden een huis en een winkel in zowel Priština als Belgrado (Servië). Tussen 1982 en 1999 verbleef u afwisselend in beide steden. U was wel sedert 1982 woonachtig in Servië. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 ging u samen met uw partner, M. R. (...) (O.V. X), definitief in Zemun (Belgrado) wonen. U keerde 2 jaar geleden nog eenmalig alleen terug naar Kosovo, om te zien hoe uw huis en winkel in Priština eraan toe waren. U verbleef één nacht in Kosovo

Polje bij een vriend die u vertelde dat u niet kon terugkeren naar Priština omdat de Albanezen u zouden vermoorden. U keerde vervolgens naar Belgrado terug. Wanneer u in Servië op de markt stond, kwamen telkens 4 politieagenten goederen van u meenemen met de belofte deze later te betalen. Dit deden ze echter nooit en wanneer u hen zei dat u naar de commandant zou gaan, werd u door 2 van hen met matrakken geslagen. Dit gebeurde 10 à 15 keer. Ook met de Servische burgers ondervond u problemen. Uw bureu vielen in 2010 3 keer met 5 à 6 personen uw huis binnen. Ze sloegen u en uw kinderen en zeiden dat jullie 'cigan' en moslim zijn en terug naar Kosovo moeten gaan. Op straat ondervond u dezelfde problemen. U werd er de laatste acht maanden voor uw vertrek naar België non-stop beledigd. U wilde voor deze problemen klacht indienen bij de Servische politie, maar u geraakte nooit het kantoor binnen. De toegang werd u steeds ontzegd door de portier. Hij meldde u dat u als Roma en moslim geen klacht kon indienen tegen een Serviër en hij sloeg u 4 à 5 keer met zijn matrak. Bij de Roma-organisatie 'Cerim Cerimi' zeiden ze u dat ze niets konden doen en dat u niet meer moest terug komen. Bij andere internationale instanties kon u niet terecht aangezien u daar een attest voor nodig had en u dit als Roma niet kreeg. Uw drie zonen werden op school gepest en geslagen. Zowel de leerkrachten als de medeleerlingen haatten hen omdat ze Roma en moslim zijn. U stapte hiervoor tot 50 keer naar de directeur. Hij meldde u dat het niet meer zou gebeuren, maar de problemen verergerden alleen maar. Omdat u geen vrijheid heeft in Servië en omdat u problemen ondervond met Servische politieagenten en met Servische bureu, besloot u samen met uw partner, uw 5 kinderen en uw ouders, R. D. (...) (O.V. 6.745.443) en S. D. (...) (O.V. 6.745.443), te vertrekken. U arriveerde in België op 23 december 2010 en diende hier de volgende dag een asielaanvraag in. Uw broer, D. D. (...) (O.V. 6.746.604) en uw schoonzus, V. N. (...) (O.V. 6.746.585), vervoegden u in België op 29 december 2010. U bent in het bezit van een kopie van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 24 juli 2001; uw Servisch paspoort, afgeleverd te Belgrado op 26 november 2011; de geboorteaktes van uw zonen R. (...) en A. (...) en van uw dochters M. (...) en M. (...), allen afgeleverd te Belgrado op 6 oktober 2009; de geboorteakte van uw zoon E. (...), afgeleverd te Belgrado op 8 september 2006; de Servische paspoorten van uw 5 kinderen, allen afgeleverd te Belgrado op 9 december 2010 en 7 internetartikelen betreffende de algemene situatie van Roma in Servië.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het meermaals binnenvallen van uw Servische bureu in uw woning, haaks staan op de verklaringen die uw partner, M. R. (...), in dit verband aflegde. Zo gaf u aan dat deze belagers rond 1 uur 's nachts binnen vielen, wanneer jullie aan het slapen waren (CGVS p. 15). Uw partner stelde echter dat de bureu telkens 's avonds rond 20 uur binnenvielen en dat geen van jullie sliepen (CGVS partner p. 7). Terwijl u zei dat zowel u als al uw kinderen werden geslagen (CGVS p. 15), verklaarde uw partner dat enkel u en uw oudste zoon klappen kregen, aangezien de andere kinderen nog te klein waren (CGVS partner p. 7). Uw partner verklaarde tevens dat de Servische bureu haar tijdens zo'n inval, toen u niet thuis was, probeerden te vermoorden (CGVS partner p. 7). U stelde dat de bureu nooit binnen zijn gevallen wanneer u niet thuis was (CGVS p. 18). Geconfronteerd met de verklaringen van uw partner in dit verband, repliceerde u dat u dat niet wist omdat dat ze u dat niet vertelde (CGVS p. 18). Deze verklaring voldoet echter niet, daar uw partner uitdrukkelijk stelde dat ze u wel degelijk van deze feiten op de hoogte bracht (CGVS partner p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, kon u geen enkele verklaring geven. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan dit aspect van jullie asielrelaas.

Daarnaast komt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder op de helling te staan door de vaststelling dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over uw pogingen een klacht in te dienen bij de bevoegde instanties in Servië. U verklaarde dat u meermaals naar de Servische politie stapte, maar daar nooit binnen gelaten werd door de portier, die u bovendien een paar keer met zijn matrak sloeg (CGVS pp. 8-9). Hierbij dient vooreerst opnieuw gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen over het optreden van de Servische autoriteiten en op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid en personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma worden wel degelijk vervolgd door de Servische justitie. De Servische overheid onderneemt bovendien stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in

particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, bestaan er in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. In 2006 werd de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Uw verklaring dat u niet in de mogelijkheid was om bij deze hogere autoriteiten klacht in te dienen aangezien u daarvoor een attest nodig had die de Servische gemeente en de politie u die niet wilden verschaffen (CGVS pp. 9 en 16), is dan ook weinig geloofwaardig en aldus onafdoende.

U haalde voorts aan dat uw drie zonen op school problemen ondervonden. Hierover dient opgemerkt te worden dat u uiterst vage en inconsistente verklaringen aflegde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. U stelde dat uw zonen niet elke dag naar school gingen aangezien ze van u niet alleen mochten gaan en dus bleven ze thuis wanneer u op de markt stond (CGVS p. 11). Wanneer de jongens wel naar school gingen, begeleidde u hen en wachtte u tijdens de lesuren voor de schoolpoort, waardoor ze geen problemen ondervonden (CGVS pp. 11-12). Gevraagd of uw zonen dan eigenlijk wel problemen hadden, veranderde u uw verhaal en vertelde u dat ze af en toe wel alleen gingen en dan geslagen werden (CGVS p. 12). U verklaarde tevens dat uw twee oudste zonen in de eerste school waar ze gingen, goede leerkrachten hadden (CGVS pp. 11 en 13), maar u stelde eveneens dat ze, mede door beslissing van diezelfde leerkrachten, op deze school werden buiten gegooid (CGVS p. 13). Voorts legden u en uw partner over deze problemen op school tegenstrijdige verklaringen af tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u dat de kinderen slechts om de 2 à 3 dagen naar school gingen en dit tot ongeveer 2 maanden voor jullie vertrek naar België (CGVS p. 11), terwijl uw partner beweerde dat ze dagelijks de school bezochten en dit tot 2 à 3 dagen voor jullie vertrek naar België (CGVS partner p. 5). Ten slotte verklaarde u dat u ongeveer 50 keer alleen bij de directeur ging klagen en dat uw partner dit nooit heeft gedaan (CGVS pp. 12, 14), terwijl uw partner stelde dat jullie meermaals samen de directeur gingen aanspreken (CGVS partner p. 6).

Inzake uw bewering dat u in Servië omwille van uw Roma-origine geen vrijheid kende (CGVS pp. 7 en 18), dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de

situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van *The Decade of Roma Inclusion* een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de *Decade of Roma Inclusion*. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Tot slot dient nog te worden vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde terugkeer naar Kosovo een tweetal jaar geleden, daar uw verklaringen in dit verband manifest in strijd zijn met de verklaringen van uw partner, M. R. (...). Waar u verklaarde een tweetal jaren geleden gedurende één dag alleen naar Kosovo te zijn teruggekeerd om er de toestand van uw woning en winkel na te gaan (CGVS pp. 17-18), verklaarde uw partner dat zij, u en jullie drie zonen enkele jaren geleden wegens problemen met uw moeder gedurende een jaar naar Kosovo Polje terugkeerden (CGVS partner pp. 2, 3, 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, kon u geen verklaring geven (CGVS p. 18). Gezien de zwaarwichtigheid van deze tegenstrijdigheden, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan dit aspect van uw asielaanvraag.

Ook inzake de asielaanvragen van uw partner M. R. (...), uw vader, R. D. (...), uw moeder, S. D. (...), uw broer, D. D. (...) en uw schoonzus, V. N. (...), heb ik besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servisch paspoort en identiteitskaart tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, die door mij niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor uw kinderen. De door u neergelegde internetartikelen bevatten louter algemene informatie over de omstandigheden waarin de Roma moeten overleven in Servië (CGVS p. 13). Zulke algemene internetartikelen volstaan echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk individueel wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze artikelen zijn evenmin afdoende om de informatie te weerleggen die aan het administratieve dossier is toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Vervolgens wijst verzoekende partij in een tweede middel op de "Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de commissaris generaal opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de Wet van 15 december 1980 en schending van art. 48/3 en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 49 van de vreemdelingenwet geschonden acht en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt

voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 49 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoekende partij van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze artikelen werden geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de niet nader gepreciseerd opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Waar verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht inroept, vergezeld van een theoretische uiteenzetting over de formele en de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij geeft de definitie van vluchteling weer en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Verzoekende partij wijst erop dat *in casu* niet getwijfeld wordt aan haar nationaliteit en evenmin aan haar Roma-afkomst. Vervolgens argumenteert verzoekende partij dat de vrij beknopt gemotiveerde beslissing van de commissaris-generaal *in casu* geen daadwerkelijk onderzoek inhoudt van het door haar weergegeven specifieke vluchtverhaal. Verwerende partij beperkt zich volgens verzoekende partij veeleer tot een "*warrige en niet chronologische*" bespreking van het vluchtrelaas, waarbij zij zich steunt

op een aantal onbelangrijke tegenstrijdige verklaringen, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, gevolgd door een reeks algemene beschouwingen omtrent de “actuele” situatie in Servië.

Wat betreft de door verwerende partij beschreven actuele situatie voor Roma in Servië, met name dat in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen door de Servische autoriteiten plaatsvinden, betoogt verzoekende partij dat deze in de bestreden beslissing geschetste situatie echter niet met de werkelijke hedendaagse toestand overeenkomt. Verzoekende partij betwist niet dat er, mede door Europese initiatieven, maatregelen genomen worden om het discriminerend gedrag ten opzichte van Roma in Servië aan banden te leggen. Dit betekent volgens haar echter niet dat de discriminatie ten opzichte van Roma in Servië reeds tot het verleden behoort. Hoewel men deze problematiek tracht te beteugelen, doen er zich op heden nog steeds ernstige incidenten voor, heerst er ten opzichte van Roma nog steeds een racistische houding en maakt de Roma-bevolking nog steeds het voorwerp uit van terreur vanwege de bevolking en overheid in Servië. De overheid schiet dus duidelijk tekort in de maatregelen die zij neemt teneinde aan deze problematiek paal en perk te stellen. Verzoekende partij beweert tevens dat Roma op geen enkel moment de hulp kunnen inroepen van de Servische overheid. Verzoekende partij ziet de door haar genuanceerde situatie voor de Roma in Servië bevestigd door een artikel en een jaarverslag over Servië van Amnesty International van 2011 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd (stukken 3 en 4).

Tenslotte stipt verzoekende partij aan dat er bovendien geen enkele reden voorhanden is waarom dient te worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van haar vluchtverhaal.

2.2.4.2. Wat betreft het argument van verzoekende partij dat de commissaris-generaal het door verzoekende partij aangegeven vluchtverhaal niet daadwerkelijk heeft onderzocht, omdat hij zich in de bestreden beslissing beperkt tot het louter opsommen van een aantal algemeenheden betreffende de situatie in Servië en een aantal onbelangrijke tegenstrijdige verklaringen, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing echter blijkt dat de commissaris-generaal alle elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas uitgebreid heeft besproken. Zo motiveert verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over de problemen die zij met haar burens zou hebben ondervonden niet geloofwaardig zijn, aangezien deze haaks staan op de versie die haar partner, M. R. heeft weergegeven en verzoekende partij voor deze flagrante tegenstrijdigheden geen enkele verklaring kon geven. Tevens oordeelt verwerende partij dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij meermaals naar de Servische politie stapte, maar dat zij nooit werd binnengelaten en dat zij door hen bovendien een paar keer werd geslagen, nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie en dat voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er bovendien in Servië meerdere mechanismen bestaan om politieel wangedrag aan te kaarten, zoals de “*Sector for Internal Control of the Police*” en de ombudsman. Verwerende partij is van mening dat het door verzoekende partij aangeboden excuus voor het feit dat zij geen beroep heeft gedaan op deze hogere instanties onafdoende is. Met betrekking tot de problemen die de drie zonen van verzoekende partij op school zouden ondervinden, oordeelt verwerende partij dat zij hier uiterst vage en inconsistente verklaringen over aflegde tijdens het gehoor en dat deze verklaringen bovendien niet stroken met die van haar partner. Inzake de bewering van verzoekende partij dat zij in Servië omwille van haar Roma-origine geen vrijheid kende, argumenteert verwerende partij dat integendeel blijkt uit de informatie dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden zoals de Roma, en dat deze overheid wettelijke maatregelen heeft getroffen en concrete actieplannen uitwerkt om de situatie van minderheden te verbeteren, waardoor een gestage vooruitgang in de bevordering van de minderhedenrechten kan worden bemerkt voor de Roma in Servië. Tenslotte oordeelt verwerende partij dat de beweerdte terugkeer van verzoekende partij naar Kosovo manifest in strijd is met de verklaringen van haar partner, waardoor ook aan dit aspect van het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Deze uitgebreide motivering, waarin verwerende partij elk door verzoekende partij aangegeven element uitgebreid beargumenteert, in acht genomen, kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat de commissaris-generaal haar vluchtrelaas niet daadwerkelijk heeft onderzocht, waarbij de Raad opmerkt dat de kritiek die verzoekende partij uit op de structuur en chronologische opbouw van de bestreden beslissing niet ter zake doet. Het verweer van verzoekende partij dat er geen enkele reden voorhanden is om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar vluchtverhaal en dat verwerende partij enkel een aantal “*onbelangrijke*” tegenstrijdigheden aanhaalt, is, rekening gehouden met de bovenstaande uiteenzetting over de motivering van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas omwille van de verschillende inconsistenties, vaagheden en

tegenstrijdigheden met betrekking tot kernaspecten van het vluchtrelaas en omwille van de vaststelling dat sommige beweringen van verzoekende partij niet stroken met de objectieve landeninformatie, niet overtuigend. De Raad stelt tevens vast dat het louter volharden in een bepaald standpunt, met name dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet in twijfel dient te worden getrokken, hoe dan ook niet volstaat om de verschillende inconsistenties, vaagheden en tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld te ontcrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Derhalve blijven de vastgestelde inconsistenties, vaagheden en tegenstrijdigheden onverminderd gehandhaafd.

Verder constateert de Raad dat de bewering van verzoekende partij dat de door verwerende partij gehanteerde informatie over de actuele situatie in Servië niet overeenkomt met de feitelijke en werkelijke situatie, op generlei wijze met concrete en objectieve informatie door haar wordt onderbouwd. Verzoekende partij toont middels een artikel van Amnesty International van 2011, dat uitsluitend handelt over uithuiszettingen van Roma in Servië en de actievoeringen tegen deze uithuiszettingen en een jaarrapport van Amnesty International over de mensenrechtensituatie in Servië van 2011, waarin onder meer wordt vermeld dat door het parlement in Servië een commissaris voor de bescherming van gelijkheid werd gekozen en waarin tevens de aandacht wordt gevestigd op de gedwongen uithuiszettingen van Roma uit bepaalde gebieden, geenszins aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie) om te besluiten dat er wel degelijk in Servië door de RAE-gemeenschap een beroep kan worden gedaan op de bescherming van de aldaar aanwezige nationale en internationale autoriteiten en dat, hoewel de situatie (op het vlak van discriminatie) voor Roma inderdaad nog altijd niet optimaal is in Servië, de overheid wel degelijk verschillende maatregelen heeft ondernomen om discriminatie ten opzichte van onder andere de Romaminderheid aan te pakken, waardoor er op dat vlak wel degelijk voortuitgang is, niet correct is, wat zij echter, rekening gehouden met de op haar rustende bewijslast – zoals in punt 2.2.3. werd weergegeven – wel dient te doen indien zij succesvol de inhoud van desbetreffende landeninformatie wenst te weerleggen. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de motivering zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad is ten slotte van oordeel dat, ofschoon de stelling van verzoekende partij dat *in casu* niet getwijfeld wordt aan haar nationaliteit en evenmin aan haar Roma-afkomst correct is, dergelijk argument niet van die aard is om afbreuk te doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen.

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een geponde vrees voor vervolging koestert zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 juni 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT